

TAMÁS ISTVÁN:

FELLÉPNI

*a legelső vonatra,
s ölelő-kar-formájú, meleg sineken
utazni be az egész világot:
nem-ismerl illatokat gyűjteni
téli szobánkba
s színes ajkak csókjában kutatni
sápadt önmagunk —*

*Követ ragaáni
a genfi utcakövezővel
egy pompás ablak előtt...
S egy marék rizzsel
beérni naponta.*

*Fegyverszüneti cikken nyúlni el
a kapualjban
és vért köpni másnap
a csíkos gumibottra.*

*Forró homokban
és vérrozdás mocsáron
lázasan törni céljaink felé:
Szokatlan egöv fényei alatt
hinni a mellünkön
gyógyuló sebben.*

*Fellépni a legelső vonatra,
s ölelő-kar-formájú, meleg sineken
egy gyógyuló világ
nevető arcát
tartani tenyereink között.*

HARSÁNY

dalunkból
font fonálra kötjük
e tűzgömböt
s mosolyunk
színes szalagjára írjuk
büszke értelmét a létnek

Fázós kedvünket
kézfogások melegébe mártjuk
s egy új világot viszünk ma haza

Izmainkból
kovácsolunk pántot
összefogni korunk négyyszögét
s tekintetek tiszta forrásából
áldozunk erőt
holnapunkhoz

Téged köszöntünk
ki megmutattad
a lányok kibontott szirmán
pehegő gyermeket
óh üdvözlégy Május

ÉLES PENGÉVEL

szeltem fel a hajnalt
szemed láttára:
hallhattad,
mint reccsent kéklő bőre
a kés nyomán,
míg meztelen esuklómon
lilás csordulás szántott végig
a könyökömig,
S láthattad
a barack ágak
vörösréz veretén
kibuggyant fénylő kacagást,
s a hajadra csöppent
diók olajából
visszanézni ismeretlen arcom...

És csókra illesztett ajkunk
ívelésen
már
a madarak énekeltek.